

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kun Judit ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, Albáné dr. Feldmájer Livia ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. április 12. napján meghozott 22.P.25.856/2008/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

A le nem rótt 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az ... alperes 2008. május 19. napján az ... televíziós csatorna Híradójának 13 óra 45 perckor bemutatott adásában riportanyagot közölt magyar bűnözők ... elfogásáról, melyben a felperes tulajdonában lévő ... forgalmi rendszámú ... személygépkocsit is bemutatta a rendszám kitakarása nélkül.

Felperes keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a becsülethez, emberi méltósághoz, a lelki egészséghez fűződő, valamint a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait.

Kérte a felperes továbbá, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől, kötelezze a jogsértő magatartás abbahagyására, a felvétel alperesi internetes

oldaláról való eltávolításával vagy a gépkocsi rendszámának felismerhetetlenné tételével.

Ezen túlmenően kérte az alperes megfelelő elégtétel adására, valamint 990.000 forint vagyoni, és 3.010.000 forint nem vagyoni kártérítés és ezek után 2008. május 19. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatainak megfizetésére kötelezését.

A felperes előadta, hogy a gépkocsit nem csak a rendszámáról, hanem egyedi felszereltségéről és kialakításáról is fel lehetett ismerni. Előadása szerint az alperes a képsorok bemutatásával a jelzett személyiségi jogait megsértette, mert a család, a barátok, rokonok és ismerősök is azonosíthatták a gépkocsit, és azt hitték, hogy az elfogott bűnözők között szerepel ő maga is. Ezt erősítette az, hogy a képsorokon egy hozzá hasonló alkatú személy földön fekvő, összebilincselte kezű képét is bemutatta az alperes. Hivatkozott arra is, hogy az alperes internetes oldalán hosszú ideig elérhető volt a kérdéses riportfilm. Előadta, hogy az alperesi magatartás folytán az emberi kapcsolatai megromlottak, élettársi viszonya is megszűnt. A következmények annyira megviselték, hogy huzamosabb ideje pszichiátriai kezelésre szorul. Az esetet követően egy állásajánlatot is elvesztett, melyet a ... üzletvezetői munkakörének betöltésére ajánlottak részére, havi nettó 165.000 forint keresetért, mely jövedelem hat hónapra 990.000 forintot tett volna ki. A felperesi álláspont szerint az alperes magatartása közrehatott abban, hogy e munkalehetőség elvesztésével munkanélkülivé vált. Álláspontja szerint az alperes nem tanúsította a tőle elvárható gondosságot, holott a sajtó munkatársaitól fokozott gondosság várható el munkájuk gyakorlása során.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a sérelmezett közlés a felperes személyiségi jogait nem sértette, úgy járt el, ahogy az általában elvárható volt. A filmanyagot a ... társtelevíziójától kapta, a társtelevízió pedig egy sajtótájékoztató alkalmával a hivatalos szervektől jutott az anyaghoz.

Az alperes a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalására hivatkozva előadta, hogy a sajtóközlemény egy büntetőeljárással kapcsolatos eseménysort mutatott be, ezért a bírói gyakorlat által kialakított elvek figyelembevételével személyiségi jogot ezzel a magatartásával nem sérthetett. Hivatkozott arra, hogy a felperes köteles viselni annak következményét, hogy egy olyan személynek adta át a gépkocsiját, akit letartóztattak. Vitatta az alperes azt, hogy a rendszám felismerése alapján olyan sérelmek érthetők volna a felperest, mint amelyekre a keresetében hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és a felperest 125.000 forint perköltség 15 napon belüli megfizetésére kötelezte az alperes javára. Kötelezte továbbá a felperest 240.000 forint le nem rótt kereseti illeték állam javára való megfizetésére is.

Az elsőfokú bíróság a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. §, 76. §, 78. §(1) bekezdésére és a PK 14. számú állásfoglalására hivatkozással azt állapította meg, hogy az alperes nem sértette meg a felperes személyiségi jogait, mert egy bűncselekménnyel kapcsolatos tudósítás során mutatta be a gépkocsit.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az alperesi közléssel valótlan tényállítás, illetve valós tények hamis színben való feltüntetése nem történt, a felperes személyét a hírközlés nem érintette, annak során csak a gépkocsiját mutatták be, melynek csak a rendszáma volt olvasható. Ebből pedig kizárólag azt a következtetést lehetett levonni, hogy a gépkocsi egy olyan esettel volt összefüggésbe hozható, melynek során bűnelkövetőket fogtak el. Ez a közlés pedig a valóságnak teljes mértékben megfelelt.

Az elsőfokú bíróság a felperes által felajánlott tanúbizonyítás eredményét akként értékelte, hogy a munkát ajánló ügyvezető igazgató már azt sem nézte jó szemmel, hogy a felperes gépkocsija bűncselekmény eszköze volt és a felperes korábbi élettársa vallomása is arra utalt, hogy a bizalma elsősorban azért rendült meg a felperesben, mert a gépkocsija egy bűnügyben volt érintett.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetében foglaltaknak való helyt adást. Álláspontja szerint a PK 14. számú állásfoglalás nem vehető figyelembe a jogvita eldöntésekor, mivel az csak a sajtó-helyreigazítási eljárásokban alkalmazandó.

Hivatkozott a felperes arra, hogy a tulajdonában álló gépkocsi felismerése miatt hozhatták kapcsolatba a büntetőeljárással az őt ismerő személyek. Személyének azonosítása a rendszámtábla alapján vált lehetővé, melyet az alperes köteles lett volna felismerhetetlenné tenni. Felperes kifejtette azt is, hogy a tanúvallomások nem értelmezhetők úgy, hogy a vele szembeni bizalom nem a híradás folytán rendült volna meg. A tanúk nem említettek olyan körülményt, ami a híradáson kívül hozzájárult volna a vele szembeni bizalomvesztéshez. Álláspontja szerint az ügyvezető számára fontosabb volt az, hogy a vendégkörnek milyen véleménye alakul ki róla, és a bűncselekményt bemutató felvételeken a felperest vélte felfedezni. Előadta a felperes, hogy a jogsértés bekövetkezéséhez elegendő volt az alperes részéről az, hogy a gépkocsi felismerése révén kapcsolat volt teremthető a személyével, ennél fogva a bűncselekménnyel összefüggésbe hozhatták.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg, és abból okszerű következtetést vont le, ezért az ítéletét a másodfokú bíróság, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőkre mutat rá.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés kimondja, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Ezen jogszabályi rendelkezések alapján az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta elsősorban azt, hogy az alperes a felperes személyére vonatkozó tényt állított-e.

Az alperes televíziós műsorában arról tudósította a nézőket, hogy bűnözőket fogtak el ...ban, miközben a felperes gépkocsijával közlekedtek.

Kétségtelen, hogy a rendszám és esetlegesen a gépkocsi külső kialakítása miatt a gépkocsit azonosítani lehetett. Az alperes által bemutatott tudósítás a felperes személyét egyáltalában nem érintette, nem állította róla azt, hogy bűncselekmény részese lenne, vagy akár az elfogáskor jelen lett volna. A tudósításból kizárólag arra lehetett következtetni, hogy a gépkocsi az elfogás helyszínén megtalálható volt.

Így - bár a rendszám alapján a gépkocsi és a felperes személye között összefüggést lehetett teremteni - az alperes a felperes személyével kapcsolatos valótlan közlést egyáltalában nem tett, és valós tényt hamis színben sem tüntetett fel. Az összefüggés felismerésének lehetősége, nem azonosítható az alperesnek a felperes személyét érintő aktív magatartásával.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte okszerűtlenül ... és ... tanúvallomásait sem. A tanúvallomások kizárólag azt bizonyították, hogy a tanúk a rendszám alapján felismerték a felperes gépkocsiját. Az, hogy ... tanú a felperest vélte felismerni az egyik őrizetbe vett személyben, nem jelenti azt, hogy az alperes valótlan tényközlést tett volna. Az alperes az elfogott személyt nem azonosította a felperessel, az azonosítás kizárólag a tanú tudattartalma volt, amely az alperes terhére nem értékelhető.

A felperes által, a PK 14. számú állásfoglalás alkalmazhatóságával kapcsolatosan kifejtettek körében a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen hivatkozott az állásfoglalásra. Bár a hivatkozott állásfoglalás valóban a sajtó-helyreigazítási eljárások elbírálására ad iránymutatást, de a jogtárgy (valótlan tény közlése) azonossága miatt az általános személyiségi perekben a bírói gyakorlat rendszeresen és következetesen alkalmazza. Az állásfoglalás lényegét tekintve azt fejti ki, hogy a sajtószerv nem köteles bizonyítani a hivatalos szervtől szerzett információinak valóságát, ha a közleményének tartalma az eljárás aktuális állásához képest, ez eljárásról megfelelő tájékoztatást nyújt. Ez a perbeli esetben azt jelenti, hogy az alperes külföldi rendőri szerv forrásából származó képanyagot a büntetőeljárásról szóló híradásában bemutathatta, mert egy eljárásról szóló tudósítás azon szakaszát illusztrálta a felvétellel, amikor bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személyeket elfogtak.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért köteles viselni az alperes perköltségét, mely az alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §

(2) bekezdésének a) pontja és (5), valamint 4/A. § (1) bekezdése szerint megillető ügyvédi munkadíjból áll.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint.

Budapest, 2011. január 25.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Farkas Mária s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő